

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku T. M.
przy uczestnictwie M. R. i R. R.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania M. R.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. przyznaje adw. M. P. Z. od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Ł.) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną uczestniczce M. R. z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Uczestniczka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na wadliwą wykładnię art. 33 pkt 2 k.r.o., ponieważ, wbrew treści tego przepisu, Sądy przyjęły, że środki pieniężne darowane skarżącej do majątku osobistego weszły do majątku wspólnego małżonków. Tymczasem, darowizna dokonana została na jej rzecz i za tak uzyskane środki nabyła ona do majątku odrębnego zabudowaną nieruchomość. Dodać należy, że we wniosku kasacyjnym skarżąca domagała się uchylenia zaskarżonego postanowienia i zmiany postanowienia Sądu Rejonowego przez ustalenie, że zabudowana nieruchomość, o którą chodziło, nie wchodzi w skład majątku wspólnego byłych małżonków M.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi. Analiza stanowiska skarżącej nie prowadzi do wniosku, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z przyczyny podanej przez skarżącą.

Sądy ustaliły, że środki pieniężne, mimo że pochodziły z darowizn uczynionych uczestniczce przez jej krewnych, stanowiły składnik majątku wspólnego małżonków ponieważ zostały darowane z przeznaczeniem na zakup domu na potrzeby całej rodziny, to jest małżonków i ich dzieci oraz, że darczyńcy mieli ponadto świadomość, że zakup zostanie dokonany do majątku odrębnego uczestniczki po to, aby małżonkowie nie stracili prawa do lokalu, w którym dotychczas zamieszkiwali.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że taka ocena skutku dokonanej darowizny pieniędzy jest wynikiem oceny dowodów, a nie wynikiem błędnej

wykładni przepisów prawa. Podważanie oceny dowodów w postępowaniu ze skargi kasacyjnej jest niedopuszczalne również w sposób jak czyni to skarżąca, to jest przez twierdzenie, że mamy do czynienia z błędną wykładnią prawa materialnego. Po drugie, nie można nie dostrzec, że nawet przyjęcie, iż środki pieniężne pochodzące z darowizny weszły do majątku odrębnego uczestniczki (art. 33 pkt 2 k.r.o.) nie pozwalało ocenić skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej, w rozumieniu wyżej podanym. Skarżąca nie zmierzała do ustalenia przynależności darowanych jej środków pieniężnych do jej majątku odrębnego, ale, jak wynikało z wniosku kasacyjnego, do ustalenia, że nabyta za te środki nieruchomości nie należy do majątku wspólnego byłych małżonków M., jednakże w skardze kasacyjnej, w ramach jej podstaw, którymi Sąd Najwyższy jest związany, nie postawiono zarzutu naruszenia ani art. 33 pkt 10 k.r.o. ani art. 31 § 1 k.r.o.

Z przedstawionej przyczyny należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O wynagrodzeniu należnym w postępowaniu kasacyjnym pełnomocnikowi uczestniczki orzeczono na podstawie § 7 ust. 1 pkt 10 i § 6 pkt 7 oraz § 13 ust. 4 pkt 1 w związku z § 19 pkt 1 i § 2 ust.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz.U. z 2013, poz. 461).